Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania)

z dnia 8 maja 2023 r.*

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Przyjmowanie odwołań do rozpoznania – Artykuł 170b regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wniosek wykazujący istotność danej kwestii dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii – Częściowe przyjęcie odwołania do rozpoznania

W sprawie C-776/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 grudnia 2022 r.,

Studio Legale Ughi e Nunziante, z siedzibą w Rzymie (Włochy), które reprezentowali L. Cascone, A. Clemente, F. De Filippis i A. Marega, avvocati,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO),

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania),

w składzie: L. Bay Larsen, wiceprezes Trybunału, M. Safjan i N. Jääskinen (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając wniosek sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego J. Richarda de la Toura,

wydaje następujące

* Język postępowania: włoski.

Postanowienie

1 W odwołaniu Studio Legale Ughi e Nunziante wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 października 2022 r., Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO – Nunziante i Ughi (UGHI E NUNZIANTE) (T-389/22, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem", EU:T:2022:662), w którym Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 kwietnia 2022 r. (sprawa R 407/2021-5), dotyczącej postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego Ughi e Nunziante, wszczętego przez Studio Legale Ughi e Nunziante.

W przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania

2 Na mocy art. 58a akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku odwołania wniesionego od orzeczenia Sądu dotyczącego decyzji niezależnej izby odwoławczej EUIPO Trybunał decyduje wcześniej o jego przyjęciu do rozpoznania.

3 Na podstawie art. 58a akapit trzeci tego statutu odwołanie przyjmuje się do rozpoznania, w całości lub w części, zgodnie ze szczegółowymi przepisami określonymi w regulaminie postępowania przed Trybunałem, jeżeli występuje w nim kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

4 Zgodnie z brzmieniem art. 170a § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem w sytuacjach, o których mowa w art. 58a akapit pierwszy wspomnianego statutu, wnoszący odwołanie załącza do niego wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania, w którym wyjaśnia, jakiej kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii ono dotyczy, i który zawiera wszystkie niezbędne elementy, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie tego wniosku.

5 Zgodnie z art. 170b §§ 1 i 3 wspomnianego regulaminu Trybunał rozstrzyga, postanowieniem z uzasadnieniem, w przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania w możliwie najkrótszym terminie.

6 Zgodnie z art. 170b § 4 zdanie drugie tego regulaminu postanowienie, o którym mowa w poprzednim punkcie, doręcza się wraz z odwołaniem stronom w danej sprawie przed Sądem, i gdy odwołanie zostanie przyjęte do rozpoznania w części, wskazuje się w nim zarzuty lub części odwołania, których powinna dotyczyć odpowiedź na odwołanie.

Argumentacja wnoszącej odwołanie

7 Na poparcie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania wnosząca odwołanie podnosi, że wszystkie trzy zarzuty odwołania, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 119 i 126 regulaminu postępowania przed Sądem, drugi – naruszenia art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 51 regulaminu postępowania przed Sądem, a trzeci – naruszenia art. 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą") oraz, ewentualnie, art. 51 § 4 i art. 55 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, dotyczą kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

8 Tak jest w przypadku zarzutu pierwszego odwołania, w którym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 119 i 126 regulaminu postępowania przed Sądem w zakresie, w jakim postanowienie to nie jest wystarczająco uzasadnione. Zaskarżone postanowienie nie zawiera bowiem żadnej argumentacji uzasadniającej zastosowanie wymogu niezależności adwokata, w przypadku gdy wnosząca odwołanie jest kancelarią adwokacką, której przedstawicielami przed Sądem są ponadto jej członkowie. Co więcej, Sąd nie uzasadnił swojego stwierdzenia zawartego w pkt 16 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym sama okoliczność, że umocowani adwokaci są członkami stowarzyszenia, może wykluczać ich niezależność.

9 W zarzucie drugim odwołania wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 51 regulaminu postępowania przed Sądem ze względu na nieuwzględnienie orzecznictwa Trybunału dotyczącego wymogu niezależności adwokata, zgodnie z którym to orzecznictwem interesami chronionymi przez ten wymóg są ochrona i obrona interesów klienta (zob. podobnie wyrok z dnia 14 lipca 2022 r., Universität Bremen/REA, C-110/21 P, EU:C:2022:555).

10 W konsekwencji Sąd naruszył prawo, uznając, że wspólnik kancelarii adwokackiej, która jest stroną skarżącą w postępowaniu przed Sądem, nie jest niezależny. W tym względzie wnosząca odwołanie wskazuje bowiem, po pierwsze, że we włoskim porządku prawnym nie istnieje żaden stosunek zatrudnienia między stowarzyszeniem zawodowym a jednym z jego członków, ponieważ zawód adwokata we Włoszech jest strukturalnie niezgodny z pracą najemną w rozumieniu prawa włoskiego. Po drugie, świadczenie usług na rzecz stowarzyszenia przez jego członków wpisuje się w pełni w ramy tego prawa i zasady etyki zawodowej regulujące wykonywanie zawodu we Włoszech, z których wszystkie przewidują wymóg niezależności adwokata.

11 Ponadto wnosząca odwołanie przypomina orzecznictwo Trybunału wynikające z wyroku z dnia 24 marca 2022 r., PJ i PC/EUIPO (C-529/18 P i C-531/18 P, EU:C:2022:218, pkt 72), zgodnie z którym istnienie jakiegokolwiek cywilnoprawnego stosunku umownego między adwokatem a jego klientem jest niewystarczające do uznania, że adwokat ten znajduje się w sytuacji, która w sposób oczywisty narusza jego zdolność do obrony interesów jego klienta z poszanowaniem kryterium niezależności. W rzeczywistości sytuacja adwokata będącego wspólnikiem w kancelarii adwokackiej i umocowanego przez tę kancelarię do reprezentowania jej w charakterze strony skarżącej przed Sądem Unii Europejskiej nie skutkuje żadnym konfliktem interesów, lecz może raczej wiązać się ze wspólnotą interesów.

12 Wnosząca odwołanie stwierdza zatem, że zaskarżone postanowienie jest „zakorzenione” w dawnej praktyce orzeczniczej i nie uwzględnia niedawnej „reorientacji” tego orzecznictwa dokonanej przez Trybunał, co poważnie zagraża jedności, spójności lub rozwojowi prawa Unii.

13 W zarzucie trzecim odwołania, dotyczącym w szczególności naruszenia art. 47 i 52 karty, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że ten nie zezwolił na usunięcie braków skargi, ponieważ takie usunięcie braków nie jest wyraźnie przewidziane w regulaminie postępowania przed Sądem, i że w konsekwencji stwierdził w sposób automatyczny niedopuszczalność skargi. Sąd pominął w ten sposób okoliczność, że wymóg niezależności adwokata wynika z konstrukcji orzeczniczej i że z tego względu usunięcie braków nie jest wyraźnie przewidziane z powodu braku przepisów dotyczących niezależności. Wymóg ten został zresztą ustanowiony z naruszeniem konieczności przewidzenia w przepisach prawnych w rozumieniu art. 52 karty.

14 Ponadto wnosząca odwołanie twierdzi, że w przypadku braku reprezentacji automatyczny charakter stwierdzenia niedopuszczalności skargi nie uwzględnia zasadniczej istoty prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zasady proporcjonalności, wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich ani ustawodawstw i praktyk krajowych państw członkowskich.

15 Z powyższego wynika zaś, że zarzut trzeci dotyczy kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, a w braku jego rozpatrzenia doszłoby do poważnego naruszenia praw ustanowionych w karcie i postanowień karty dotyczących możliwości ograniczenia tych praw.

Ocena Trybunału

16 Na wstępie należy stwierdzić, że to na wnoszącej odwołanie spoczywa ciężar wykazania, że kwestie podnoszone w jej odwołaniu są istotne dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii (postanowienie z dnia 10 grudnia 2021 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

17 Ponadto, jak wynika z art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z art. 170a § 1 i art. 170b § 4 zdanie drugie regulaminu postępowania przed Trybunałem, wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania powinien zawierać wszystkie elementy niezbędne do tego, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie w przedmiocie tego wniosku i określenie, w przypadku częściowego przyjęcia tego odwołania do rozpoznania, zarzutów lub części odwołania, których powinna dotyczyć odpowiedź na odwołanie. Zważywszy bowiem, że mechanizm wstępnego przyjmowania odwołań do rozpoznania, o którym mowa w art. 58a tego statutu, ma na celu ograniczenie kontroli Trybunału do kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, jedynie zarzuty podnoszące takie kwestie i wykazane przez wnoszącą odwołanie powinny być badane przez Trybunał w ramach odwołania (postanowienia: z dnia 10 grudnia 2021 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, pkt 21; z dnia 30 stycznia 2023 r., bonnanwalt/EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, pkt 11).

18 Wobec powyższego wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi w każdym wypadku w sposób jasny i precyzyjny wskazywać zarzuty, na których odwołanie się opiera, z taką samą precyzją i jasnością określać kwestię prawną podnoszoną w każdym zarzucie, uściślać, czy ta kwestia jest istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, i podawać w sposób konkretny powody, dla których wspomniana kwestia jest istotna w świetle przywołanego kryterium. Co się tyczy w szczególności zarzutów odwołania, wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi określać przepis prawa Unii lub orzecznictwo, które mogły zostać naruszone przez zaskarżony wyrok lub postanowienie, przedstawiać w sposób zwięzły naruszenie, którego miał się dopuścić Sąd, i wskazywać, w jakiej mierze wpłynęło ono na rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku lub postanowieniu. W razie gdy przywołane naruszenie prawa wynika z naruszenia orzecznictwa, wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi przedstawiać w sposób zwięzły, lecz jasny i precyzyjny, po pierwsze, gdzie występuje zarzucana sprzeczność, poprzez wskazanie zarówno punktów zaskarżonego wyroku lub postanowienia, które wnoszący odwołanie podważa, jak i punktów orzeczenia Trybunału lub Sądu, które jakoby nie zostały uwzględnione, a po drugie, konkretne powody, dla których taka sprzeczność powoduje powstanie kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii (postanowienia: z dnia 10 grudnia 2021 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, pkt 22; z dnia 30 stycznia 2023 r., bonnanwalt/EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, pkt 12).

19 Na mocy zasady, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na autorze wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania, wnosząca odwołanie powinna wykazać, że niezależnie od kwestii prawnych, na które powołuje się w odwołaniu, podnosi ona jedną lub kilka kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, przy czym zakres tego kryterium wykracza poza ramy zaskarżonego wyroku i, ostatecznie, poza zakres jej odwołania (postanowienia: z dnia 16 listopada 2022 r., EUIPO/Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, pkt 32; z dnia 30 stycznia 2023 r., bonnanwalt/EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, pkt 15).

20 Wykazanie to wymaga ustalenia zarówno istnienia, jak i istotności takich kwestii, za pomocą konkretnych i swoistych dla danego przypadku dowodów, a nie tylko argumentów o charakterze ogólnym (postanowienia: z dnia 16 listopada 2022 r., EUIPO/Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, pkt 33; z dnia 30 stycznia 2023 r., bonnanwalt/EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, pkt 16).

21 W niniejszym wypadku należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że we wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania w sposób precyzyjny i jasny wymieniono trzy zarzuty podniesione w ramach odwołania, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 119 i 126 regulaminu postępowania przed Sądem, drugi – błędnego zastosowania orzecznictwa Trybunału dotyczącego stosowania art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 51 regulaminu postępowania przed Sądem, a trzeci – naruszenia art. 47 i 52 karty oraz, ewentualnie, art. 51 § 4 i art. 55 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.

22 Co się tyczy w drugiej kolejności zarzutu pierwszego, należy zauważyć, że wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania wyjaśnia w sposób wymagany prawem, na czym polega podnoszony błąd wynikający z naruszenia art. 119 i 126 regulaminu postępowania przed Sądem. Z wniosku tego wynika bowiem, że wspomniany podnoszony błąd polega, po pierwsze, na tym, że zaskarżone postanowienie nie jest wystarczająco uzasadnione, ponieważ Sąd ograniczył się do odesłania do jednego ze swoich wcześniejszych orzeczeń, w którym również nie uzasadnił możliwości stosowania wymogu niezależności adwokata, w przypadku gdy wnosząca odwołanie jest kancelarią adwokacką i jeden z jej członków reprezentował ją przed Sądem, nie przedstawiając jednak pełnego rozumowania w tej kwestii. Po drugie, Sąd, mimo że przytoczył je w zaskarżonym postanowieniu, nie uwzględnił i nie zastosował najnowszego orzecznictwa Trybunału w tej dziedzinie.

23 Natomiast o ile wnosząca odwołanie identyfikuje kwestię podniesioną w zarzucie pierwszym, która polega w istocie na ustaleniu, czy brak uzasadnienia występuje w przypadku, gdy Sąd ogranicza się do odesłania przez analogię do wcześniejszych orzeczeń dotyczących danej kwestii, nie przedstawiając pełnego rozumowania w tej kwestii, o tyle wnosząca odwołanie nie wykazuje w każdym razie w sposób wymagany prawem, w jaki sposób podnoszony brak uzasadnienia zaskarżonego postanowienia jest związany z kwestią istotną dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii. Wnosząca odwołanie, która ogranicza się do podniesienia argumentów o charakterze ogólnym, nie przedstawia bowiem żadnego dowodu wykazującego, że zarzut ten dotyczy kwestii, której istotność wykracza poza ramy postanowienia objętego odwołaniem i, ostatecznie, poza ramy jej odwołania.

24 W trzeciej kolejności, co się tyczy kwestii podniesionej w drugim zarzucie odwołania, należy stwierdzić, że we wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania wyjaśniono w sposób wymagany prawem, na czym polega podnoszony błąd wynikający z naruszenia orzecznictwa, w jakim zakresie

ten podnoszony błąd wywarł wpływ na wynik zaskarżonego postanowienia, a także konkretne powody, dla których taki błąd – przy założeniu, że zostanie wykazany – dotyczy kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

25 Z wniosku tego wynika bowiem, że podnoszony błąd polega na tym, iż orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 14 lipca 2022 r., Universität Bremen/REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, pkt 67), zgodnie z którym przewidziany w prawie Unii wymóg niezależności adwokata należy interpretować w taki sposób, aby ograniczyć przypadki niedopuszczalności wyłącznie do sytuacji, w których okaże się w sposób oczywisty, że dany przedstawiciel nie jest w stanie wypełnić swojej funkcji jako obrońca poprzez jak najlepsze służenie interesom swego klienta, wobec czego należy odsunąć go od udziału w sprawie w interesie tego klienta, zostało naruszone w zaskarżonym postanowieniu. Otóż zgodnie ze wspomnianym wnioskiem, gdyby taki błąd został stwierdzony, skarga do Sądu byłaby dopuszczalna.

26 Ponadto wnosząca odwołanie określa kwestię podnoszoną w zarzucie drugim, polegającą w istocie na ustaleniu, czy orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 14 lipca 2022 r., Universität Bremen/REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, pkt 67), dotyczące stosowania art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, skutkuje tym, że adwokaci będący wspólnikami kancelarii adwokackiej i upoważnieni przez tę kancelarię spełniają wymóg niezależności zdefiniowany przez Trybunał. Podkreślając, że w prawie włoskim nie istnieje żaden stosunek zatrudnienia między stowarzyszeniem zawodowym adwokatów a jednym z jego członków oraz że członek umocowany do reprezentowania tego stowarzyszenia przed sądem nie może mieć konfliktu interesów z tym stowarzyszeniem, wnosząca odwołanie sugeruje, że kwestia prawna podniesiona w zarzucie drugim wykracza poza ramy jej odwołania, ponieważ rozstrzygnięcie tej kwestii będzie miało skutki wykraczające poza niniejszy przypadek. W ten sposób wnosząca odwołanie przedstawia konkretne powody, dla których taka kwestia jest istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

27 W czwartej kolejności, co się tyczy kwestii podniesionej w zarzucie trzecim odwołania, należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania wyjaśnia w sposób wymagany prawem, na czym polega podnoszony błąd wynikający z naruszenia orzecznictwa, w jakim zakresie ten podnoszony błąd wywarł wpływ na wynik zaskarżonego postanowienia, a także konkretne powody, dla których taki błąd – przy założeniu, że zostanie wykazany – dotyczy kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

28 Z wniosku tego wynika bowiem, że podnoszone naruszenie prawa polega w istocie na tym, iż Sąd – stwierdziwszy brak niezależności trzech adwokatów reprezentujących wnoszącą odwołanie przed Sądem – wskazał, że w regulaminie postępowania przed Sądem nie przewidziano wyraźnie żadnej możliwości usunięcia braków. Otóż, w przeciwnym wypadku, wnosząca odwołanie miałaby możliwość uniknięcia sytuacji, w której jej skarga zostałaby uznana za niedopuszczalną.

29 Ponadto, po pierwsze, wnosząca odwołanie identyfikuje kwestię podnoszoną w zarzucie trzecim, która polega zasadniczo na ustaleniu, czy w przypadku gdy zdaniem Sądu strona nie jest należycie reprezentowana przez adwokata w rozumieniu art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, art. 47 i 52 karty skutkują tym, że Sąd powinien, przed wydaniem orzeczenia odrzucającego skargę, powiadomić o tym wspomnianą stronę, aby umożliwić jej należytą reprezentację przez pełnomocnika. Po drugie, z wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania wynika, że znaczenie ewentualnego obowiązku Sądu polegającego na umożliwieniu wnoszącej odwołanie uzupełnienia jej skargi przed stwierdzeniem jej niedopuszczalności, gdyż w przeciwnym razie doszłoby do naruszenia praw ustanowionych

w karcie, wykracza poza ramy samego zaskarżonego postanowienia. W tym względzie należy zauważyć, że taka kwestia nie jest związana ze szczególną dziedziną prawa Unii, lecz dotyczy każdego rodzaju sporów wniesionych do Sądu, w przypadku których wymagana jest reprezentacja przez adwokata w rozumieniu art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

30 Biorąc pod uwagę dowody i argumenty przedstawione przez wnoszącą odwołanie, niniejszy wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania wykazuje w sposób wymagany prawem, że zarzuty drugi i trzeci odwołania dotyczą kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

31 W świetle powyższych rozważań należy uwzględnić odwołanie w zakresie zarzutów drugiego i trzeciego, których powinna dotyczyć odpowiedź na odwołanie, i nie uwzględnić go w pozostałym zakresie.

W przedmiocie kosztów

32 Zgodnie z art. 170b § 4 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie zostaje przyjęte do rozpoznania w całości lub w części, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, postępowanie toczy się zgodnie z art. 171–190a tego regulaminu.

33 Zgodnie z art. 137 wspomnianego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, o kosztach rozstrzyga się w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie.

34 W związku z tym, ponieważ wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania został częściowo uwzględniony, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) postanawia, co następuje:

1) Odwołanie zostaje częściowo przyjęte do rozpoznania.

2) Odpowiedź na odwołanie będzie dotyczyć drugiego i trzeciego z zarzutów odwołania.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy